

האם תצליח ישראל לקומם נגדה את כל העולם? יתכן מאוד שכן.

מה שומע כיום אדם רגיל, אורה העולם, על מדינת ישראל? מדי יום הוא רואה בעיתונות ועל מיר קע הטלוויזיה שלו סצינות מבהילות מפעולות הצבא הישראלי בשטחים הכבושים. בכל התמונות מופיעים הישראליים ככובשים ברוטאליים, מול אוכי לוסיה בלתי-חמושה, הלוחמת על חרור תה ועל חיים-נכבד.

התמונה הבולטת ביותר השבוע: חיילי ישראל חמוש מתזין גזא ממכל אישי על אשה ערבית וקנה, בתליבות מסורתיות, העומרת לברכה בכיכר אחרי הפגנת-נשים.

אורח-העולם קורא מדי יום בעיתון על התנפלויות רצחניות של מתנחלים יהודיים על פרים ערביים. הוא ראה השבוע תמונות של בתים שהופצצו מן האוויר על-ידי חיל-האוויר הישראלי במחנות-פליטים בלבנון, ששימשו אירגונים פלסטיניים. שיהא קורא בכותרות כי ראש ממשלת-ישראל, יצחק שמיר, בא לוושינגטון כדי להגיד לממשלת ארצות-הברית "לא" לכת הצעה המבוססת על "שטחים מלכות" שלום.

את שימיון פרס, בקשר עם הצעת-שור חד אדירה שבה מעורב שר-ההגנה אמיר ריקא, אד מיו (ראה עמוד 7). לפי החי שר, הוחלט להציע לפרט שוחר ענקי למיפלגתו, בתנאי שממשלת-ישראל תיתן ערכות כספית גדולה לכך שלא תתקוף את צינור-הנפט שיונה.

בשוייץ נטען כי פרס נפגש בשעתו עם שר איראני, איש חומייני, כדי למי כור לו נשק (ראה עמוד 6). אחת מזול 150. מול ים של ידי עות כאלה, אין כמעט ידיעות הפוכות. מעט מאוד תורה יוצאת מציון.

צריך אדם להיות אופטימי מאוד כדי להאמין כי מטר כזה של ידיעות יומיומיות יכול להימשך לאורך ימים, מבלי שהעולם כולו ישנה את גישתו לישראל מן הקצה אל הקצה.

השבוע הצביעו כמעט 150 מדינות למען קיום מישור אש"ף ליד האו"ם, כשמולם התייצבה רק מדינה אחת: יש"ר.

הפסוק "העולם כולו נגדנו" מתחיל להתגשם, ונראה כאילו ישראל עצמה פועלת במלוא המרץ כדי להשיג הישג זה.

שני עמים?

שתי הפגנות-הענק ביטאו שני ציבורים שונים. בעלי מוצא שונה ותפיסת-עולם שונה.

באתר אחד בתל-אביב — כיכר מל-כיישראל — נערכו השבוע שתי הפגנות המוניות מרשימות, בזו אחר זו, ברווח של 24 שעות. במוצאי-שבת התקיימה שם עצרת-מחאה של כוחות-השלום תחת מיסויית שלום עכשווי. כיום הראשון בערב נערכה עצרת גדולה עוד יותר למען ארץ-ישראל השלמה.

עצם קיומן של שתי הפגנות כאלה, שעברו ללא תקלות, יכול היה להעיד על בריאותה הסודית של הדמוקרטיה הישראלית. מקובל להניח כי הציבור הישראלי חצוי בין מחייבי השלום ובין מחייבי הסכיפה, כשקו עובר כמעט בדיוק באמצע, ושני המחנות ביטאו רדיעותיהם באורח דמוקרטי, שליו וסי-די.

אולם הרכב שתי ההפגנות צריך היה להדליק אור אדום של חרדה. הפגנת שלום עכשווי היתה כמעט כולה אשכנזית-חילונית. בין 100 אלף האיש והאשה, שהצטופפו בכיכר, לא היו אף מאה חובשי-כיפות. יתכן שלא היו גם עשרה.

יתר על כן, בלטה בכיכר החזות האשכנזית. כמעט ולא היה שם ייצוג לרוב המיוחל במדינה, אף כי ראש מועצת שדרות, פרץ עמיר המשופם, מניג היג מיוחל מובהק, נאם בעצרת. במידה שהיו אנשים מיורחים בכיכר, הם באו כמארגן בשורות תנועות-הנוער.

בלטו בכיכר ראשי-השיבה הרבים, והגיל הממוצע של האורחים המודר-אגים, שהתייצבו בכיכר, נע בין 35 ו-40. מלבד צוערי תנועות-הנוער, היו בני-העשרה ובני-העשרים במיעוט.

חתך אתני? למחרת היום התייצב בכיכר עם אחר.

הכיכר היתה גדושה בכיפות. מרחוק היה נדמה שכל המפגינים הם רתיים. היה בו ייצוג מכריע של הציבור המיוחל. האשכנזים היו במיעוט מובי-הק. גם הגיל היה צעיר יותר.

האם מעיד הדבר כי החתך בין שני חלקי הציבור אינו רק פוליטי-מילפני-תי, אלא עמוק יותר, אתני ורתי? האם עומדים זה מול זה לא רק שני מחנות בעלי השקפות שונות, אלא שני ציבורים בעלי מוצא שונה, תפיסות-עולם שונות, סיגנונות שונים, דרכי-מחשבה שונות וחינוך שונה?

אם כן, אין לסיכסך פנימי זה פיתח-רון, אלא אחרי מהפכה יסודית באחד משני המחנות. זה לא יזכר בבחירות.



"להזיז את ישראל קדימה!"

לשילטונות-ישראל אם כמה מאות שוטרים ערבים בשטחים הכבושים מתפטרים מתפקידם?

כפי שחזרו והרגישו הדוברים: הדבר יזיק רק לערבים עצמם. ישתרר אצלם תוהו ובוהו.

אם-כן, מדוע הגינו השילטונות באופן כמעט היסטרי? מדוע אימץ לעצמו מפכ"ל המישטרה, דויד קראוס, את סיגנונו של מאיר כהנא והכריז: "אנחנו נטפל בהם"? מדוע הופעלו לח-צים בכירים והושמעו איזמים קיצוניים נגד המתפטרים ונגד "המסיתים"?

יש לכך הגיון רב. כי הקרב על השוטרים הערביים הוא הקרב על הכיבוש.

פליטת-סה. גילה את הדבר בפי ליסטיפה נדירה אחר הדוברים הנאמי-נים ביותר של שילטון-הכיבוש, כתב-הטלוויזיה ויקטור נחמיאס. איש זה, המנהל בטלוויזיה מערכת שיטתית של לחימה פסיכולוגית למען הכיבוש, דיבר לפתע בלשון "אנחנו", כאשר התכ-וון לזרועות-הביטחון. באותה הנשימה הסביר מדוע אין להשלים עם התפטר-רות השוטרים.

זה לא יגרום רק לתוהו-ובוהו, אמר, אלא שיש סכנה חמורה יותר: שלא יהיה תוהו ובוהו.

כלומר: שלמעשה תקום מיסטר-אלטרנטיבית, מתחרית, מטעם מיפק-דת-התקוממות, שתראג בעצמה לשי-טור השטחים הפלסטיניים ולמניעת-פשעים.

אם יקום הדבר, יתבסס בשטחים הכבושים המצב של דר-שילטון — השיל-טון הישראלי, הקיים במקום ובזמן שמופעל כוח ברוטאלי, והשילטון הפלסטיני, הקיים ככל מקום אחר ובכל זמן אחר.

יתכן כי הקרב על השוטרים אכן ית-גלה כקרב המכריע. על כל פנים, שיל-טונות-ישראל מתייחסים אליו כר.

בתוך המלכודת. התוצאות תלוי-ות בגורמים רבים: הנאמנות הלאומית של השוטרים עצמם, הלחץ המישפחתי והחברתי עליהם, הפחד מפני הרוע והנזק של התקוממות כזוהו או בעי-תיד, האיום הנגדי של השילטונות וה-שימוש באמצעים כמו מעצור, גירוש וה-ריסת בתים.

יתכן כי שוטרים ערביים רבים מאה-לים לעצמם כיום שלא היו מתפתים מלכתחילה להיכנס למלכודת זו.

ההתקוממות דר-שילטון

יש סכנה של תוהו ובוהו. יש סכנה חמורה עוד יותר: שלא יהיה תוהו ובוהו.

לכאורה, זה נראה מוזר. מה איכפת

עיתון שווייצרי טוען: פרס נכגש בחשאי עם שר איראני ומכר לו נשק

פגישה חשאית

האם היה שימיון פרס מעורב אישית בעסקת-נשק ענקית עם איראן? האם היה השרות החשאי השווייצרי שותף לפרשה? השבועון השווייצרי זונמאנס-בליק ("מבט יום א") טוען כך במאמר סנסציוני, שפורסם לפני שבוע. שום עיתון ישראלי לא הזכיר את הכתבה, שהיתה פרי-מחקר של שני עיתונאים, ואלטר ברטסינגר ואליוזבט זון. שיתורר חילי צה"ל. הפרשה התגלתה במיקרה, כאשר פרצו שני שוטרים

Advertisement for 'SennlagsBfck' containing the headline 'So hat der Schweizer Geheimdienst 'Irangate' eingefädelt!' and details about the investigation into the arms deal between Iran and Switzerland.

בשם-הצופן "מגבהים היראוליים". את הגיירות והכספים הוסכם להעביר דרך קרן בהאדוץ, בנק בלונדון והסוחר הגרמני אוטרסהאגן. הוסכם גם על השיטה אחרי אספקת כל 500 טילים ישוחרר כד-ערוכה אחד. בין מישלוח למישלוח יעברו 30 שעות, כדי שהאיראנים החשדניים יוכלו לבדוק את טיב הנשק המסופק להם. כל הפרטים האלה מתאימים, בצורה מפתיעה, לפרטי המשאיומתן בין איראן, ארצות-הברית וישראל כפרשה איראן-קונטרס, שהתנהל באותו הזמן. שגישה בנמל. כדי לכנע את האיראנים ברצינות העיסקה, הוסכם ששימי עזן פרס עצמו ישתתף בה. ב-14 במאוס 1986 הגיע ראש-הממשלה פרס לגמלה-תעופה קלוטן ליד ציריך. כאופן רישמי נאמר כי פרס עורב שם ממשטס למטוס, בדרך-הללויתיו של אילוף פאלמה, המנהיג הסוציאליסטי השודרי שנרצח. בעזרת השרות החשאי השווייצרי הפגש פרס בחדר האח"ם במסוף-המיטעינים של הנמל עם השר האיראני. לדברי העיתון השווייצרי, מאשר זאת פקיד השרות החשאי השווייצרי, סטול, שאירגן את הפגישה. הממונה על סטול, ראש השרות ז'ורפאסקאל רלמוראז, קיבל 10 ימים לפני כן את פניו של יצחק רבין. העיסקה טוכמה, ההמתאות נתמנו על-ידי השר האיראני, אך לפני ביצוע העיסקה נעצר במיקרה הסוחר הגרמני, שבדיוו היו הצ'קים. העיתון השווייצרי טוען כי העיסקה יצאה ככל זאת אל הפועל.